

Publicerad 2011-07-05 16:32 av entusiasm

Så jag håller hårt.

Jag skriver ner titlar på låtar jag aldrig kommer att höra. Jag skriver ner allt jag inte minns för att minnas allt jag har glömt bort att komma ihåg. Borde ta tag i saker som borde tas tag i men ingenting lovar mig större lycka än glömskan.

Så jag håller hårt.

Varför ska jag komma ihåg det jag en gång glömt när det jag glömde orsakade vattenfall och ryktbarhet bland mina ögon och ingenting fungerar så naturligt som glömskan. Ingenting, ingenting kan släppa mina tankar och få mig att tänka bättre än så. Jag vet inte varför, vet inte varför flykten är naturligare än att stanna kvar, men alla säger att det är så det ska vara så jag låter mina tankar fly på samma sätt.

Så jag håller hårt.

Jag håller så jävla hårt att mina knogar vitnar och blodet försvinner från mitt ansikte, allt som är kvar är en blek skugga och konturerna av mina ben håller alla fågna. Men jag är upptagen av flykten och hinner knappt se att jag tappar allt mitt hår i fartvinden medan jag ilar förbi allt som var vårt.

Jag håller fast så jävla hårt bara för att kunna glömma allt igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren entusiasm med Poeter.se id #36252 innehar upphovsrätten